

Прѣдсказването на врачката се сбъднало : магиитѣ били развалени и жената добила едно момченце.

Момченцето расло и порасло. Почнало да играе съ змийчето и двѣтѣ живѣли като дѣца на едни и сѣщи родители.

Единъ день, змийчето, случайно ли, по навикъ ли, клѣцнало дѣтето съ тънкото си езиче по челото и то веднага умрѣло.

Селянинътъ като видѣлъ това, много се огорчилъ и въ яда си грабналъ една малка сѣкира и погналъ змийчето да го удари. За да се избави змийчето избѣгало и се скрило въ една дупка. Но още не могло да се скрие цѣло въ дупката, селянинъ го ударилъ по опашката и я прѣсѣкалъ.

Дѣтето оплакали и го закопали. Минало що се минало и селянинътъ почналъ да забравя станалото. Той билъ нажаленъ много, защото останалъ пакъ безъ дѣца. Затова, единъ день отишелъ на дупката на змийчето и го помолилъ да излѣзе

„Забрави всичко станало, казалъ той, — и излѣзни да ми бждешъ пакъ другаръ, както бѣше и по-напрѣдъ. Азъ съмъ забравилъ всичко ; ще те обичамъ, като свое, обичай ме и ти!“

Змийчето, като слушало тия благи думи, изъ дупката, отговорило :

„Хубаво говоришъ ; благи ~~ти~~ сж думитѣ, но знай, че до като ти гледашъ гробътъ на дѣтето си, което азъ уморихъ ; и до като азъ гледамъ отсѣчената си опашка, отъ тебе, — до тогава, по между насъ не може вече да има първата обичъ.

